

gaar ud paa, at saafremt nogen, der burde have været særlig indstævnet, ikke er bleven det, og ikke har givet Møde under Mortifikationssagen, skal Appel staa ham aaben i ganske ubegrænset Tid. Det mene vi ikke at kunne gaa ind paa. Hvis en Bestemmelse som denne bliver staaende i Loven, vilde den efter min Opfattelse gøre hele Loven betydningsløs, saa vilde det slet ikke have nogen Betydning for mig i det mindste, om denne Lov overhovedet kom ud, om hvilken det dog fra alle Sider erkendes, at det er en nyttig Lov. Der gives jo mangfoldige Arter af Servitutter, med Hensyn til hvilke det er ganske nødvendigt, naar man overhovedet skal søge en Dom angaaende deres Eksistens, at man kan stole paa, at nu er man til Ende med det Spørgsmaal, nu ved man, at det er afgjort ved Domstolene, om denne Servitut lovlig paahviler Ejendommen eller ikke. Det kan være en Byggeservitut f. Eks.; en Mand ønsker at faa at vide, om denne Byggeservitut, som er tinglæst paa hans Ejendom, endnu bestaar, om han kan bygge eller ikke bygge uden for de Grænser, som ere angivne i Servituten. Han anlægger Sag, han foretager Indstævning overensstemmende med Loven og faar Dom for, at nu er denne Servitut hævet. Derefter sælger han maaske Ejendommen, og der opføres et stort Hus op til Skyerne. Saa skulde alligevel en Mand bagefter kunne komme og sige: Nej, du har ikke indstævnet mig, og nu forlanger jeg, at du skal rive Bygningen ned, eller han kan forlange Erstatning, eller hvorledes han nu stiller sin Fordring. Det gaar jo paa ingen Maade an. Og det gælder ikke blot om saadanne Servitutter. Jeg kunde nævne f. Eks. en Vejservitut. Hvis der paa en Landejendom hviler en Vejservitut af en hvilken som helst Beskaffenhed, om hvilken Ejeren af den paagældende Ejendom har Grund til at tro, at den i Virkeligheden er bortfalden eller ikke lovlig paahviler Ejendommen, saa kan han faa Servituten mortificeret. Han bortsælger saa Parcellen, over hvilken den paagældende Vej gaar, og der opføres en Bygning tværs over Vejen. Skulde saa nogen bagefter kunne komme og sige: Jeg er ikke bunden ved den Dom, jeg forlanger den omstødt eller kan sagsøge dig til at rive Bygningen ned? Det er jo ganske imod hele Lovens Hensigt, som netop er den at faa det afgjort en Gang for alle, at den paagældende Servitut er bortfalden. Og den Omhu, der vises i det 3die Stykke af § 7, synes jeg, er temmelig

overflødig. Domstolene have netop den Opgave at undersøge, om alt er i den nøjagtigste Orden, og naar det, saaledes som det sker i Ændringsforslag Nr. 6, som jeg før nævnte, udtrykkelig lægges Domstolene paa Hjerte at være opmærksomme paa dette, om Indstævningen er lovlig, maa man vistnok slaa sig til Ro dermed. Man kan ikke forlange, at der saa alligevel skal staa fuldstændig fri Adgang aaben til Appel. Det, at man indretter sig paa den Maade, vi her foreslaa, er ikke noget nyt, det er tværtimod ganske i Overensstemmelse med, hvad der ellers gælder. Jeg vil ikke tale om almindelige Retssager, hvor det samme er Tilfældet, at naar en Højesteretsdom er falden, nytter det ikke at komme med Beviser, man har glemt, eller som man ikke har kunnet føre før, saa er den Sag færdig. Men det gælder i mangfoldige Tilfælde, som ere ganske analoge med, hvad der her er Tale om. Det gælder om Mortifikationssager, hvor man virkelig maa slaa sig til Ro med, at nu er alt iagttaget, som skal iagttages, og derfor maa den Sag være ude af Verden. Det gælder f. Eks. om alle Mortikationer af Gældsbreve. Der er det muligt, efter at Mortifikationsdommen er falden, at en Mand kan melde sig med en lovlig Transport, som er ældre end Ansøgningen om Mortifikationsbevillingen, men denne Mand maa finde sig i, at Obligationen er mortificeret; der er ikke mere at gøre ved den Ting; thi Dommen er afgørende ogsaa for ham. Det samme gælder om Proklamaer i Dødsboer, hvor man maa melde sig med sin Fordring inden Proklamaets Udløb; gør man ikke det, faar man ingen Ret. Og det gælder ved alle Ekspropriations-sager, f. Eks. ved en Jernbaneekspropriation, hvor Panthaverne ere blevne indkaldte gennem Aviserne til at melde sig. Melde de sig ikke, sker Udbetalingen uden Hensyn til dem osv. Det er altsaa ikke noget særligt, der bestemmes, naar man vil have, at denne Dom skal være endelig, men det vilde tværtimod være meget mærkværdigt og ganske anomalt, hvis man vilde vedtage det 3die Stykke af § 7. Jeg for mit Vedkommende vil sige, at jeg ønsker ikke Loven, hvis det Stykke skal blive staaende, jeg anser da Loven for ganske unyttig, og jeg tror ikke, at nogen vilde falde paa at benytte denne Lov, hvis han ikke derved kunde opnaa at faa en endelig Afgørelse paa det Spørgsmaal, som han har rejst, thi det er dog en ret omstændelig og bekostelig Fremgangsmaade, der skal bruges, og det tror jeg ikke, Folk vilde indlade